

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **PhDr. H. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, ve věci ochrany proti nečinnosti správního orgánu, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2016, čj. 6 A 154/2015-26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného, kterou spatřuje v tom, že žalovaný nerozhodl o její žádosti ze dne 14. 4. 2015 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně žalovaného žádala o poskytnutí kopie zprávy Obvodního soudu pro Prahu 1, ve které měla být obsažena informace, že soudkyně Mgr. Jana Jurečková má velmi dobrou úroveň znalostí hmotného i procesního práva.

[2] Žalobkyně městský soud následně požádala o osvobození od soudních poplatků.

[3] Městský soud žalobkyni osvobození od soudních poplatků nepřiznal. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že jsou v daném případě splněny podmínky pro odepření dobrodiní osvobození od soudních poplatků. Informace, kterou žalobkyně požaduje, se nevztahuje k její životní sféře, nedotýká se jejích práv ani povinností a nemůže žádným způsobem ovlivnit její právní ani jiné postavení. Současně městský soud upozornil na množství a charakter sporů vedených žalobkyní.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti usnesení městského soudu kasační stížnost.

[5] Předně s odkazem na znění § 36 odst. 3 s. ř. s. namítla, že výrok městského soudu měl být formulován tak, že se žádost o osvobození od soudních poplatků *zamítá*, nikoli že se osvobození od soudních poplatků *nepřiznává*.

[6] Dále stěžovatelka rozhodujícímu senátu městského soudu vytkla zaujatý poměr k její osobě, neboť nadřazuje žalovanému, kterému svým postupem záměrně vytváří prostor k porušování zákona. Tento senát ji dlouhodobě a cíleně šikanuje a šíří o ní nepravdivá tvrzení. Ochranou žalovaného je stěžovatelce odpíráno právo na spravedlnost, neboť se nikdy nedomůže soudní ochrany.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí a zmatečnost řízení spočívající v tom, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

[9] Nejvyšší správní soud netrval na zaplacení soudního poplatku ani na splnění podmínky povinného zastoupení vzhledem k závěrům usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, čj. 1 As 196/2014-19.

[10] Stěžovatelka městskému soudu vytýká nesprávnou podobu výroku, kterým nebylo vyhověno její žádosti o osvobození od soudního poplatku. Vychází přitom z § 36 odst. 3 s. ř. s., který stanoví, že pokud dospěje soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, žádost o osvobození od soudních poplatků *zamítne*. Městský soud naproti tomu stěžovatelce osvobození od soudních poplatků *nepřiznal*.

[11] Nejvyšší správní soud pochybení městského soudu neshledal. Soud rozhodnutí o nepřiznání osvobození od soudních poplatků stěžovatelce neodůvodnil zjevnou neúspěšností jejího návrhu (tj. podané žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného), přičemž pouze pro tento případ § 36 odst. 3 s. ř. s. výslovně stanoví podobu výroku

pokračování

rozhodnutí o žádosti. Pro případ nevyhovění žádosti o osvobození od soudních poplatků z jiných důvodů soudní řád správní obligatorní znění výroku neupravuje. Důvod pro nepřiznání osvobození byl spatřován v charakteru informace, kterou stěžovatelka po žalovaném požaduje. Městský soud v žádném případě neučil závěr, že stěžovatelka nemůže být ve věci samé úspěšná.

[12] Nicméně i v případě, že by městský soud skutečně použil jinou podobu výroku, než zákon předpokládá, neznamenaloby takové pochybení automaticky nezákonnost jeho rozhodnutí, jestliže by takový výrok byl jednoznačný, určitý a nevzbuzoval pochybnosti o tom, jak soud o žádosti o osvobození od soudních poplatků rozhodl.

[13] V daném případě je navíc nutné konstatovat, že stěžovatelka se ani nedomáhá výroku, který by jí zajistil lepší právní postavení, neboť výsledek by byl v obou případech stejný, tedy konečný neúspěch v řízení o žádosti o osvobození od soudních poplatků.

[14] Stěžovatelka dále namítala, že městský soud vůči ní postupuje zaujatě, jestliže nadřazuje žalovanému a šíří o ní nepravdivá tvrzení, čímž jí odpírá právo na spravedlnost. Nejvyšší správní soud uvedené výhrady stěžovatelky vůči postupu senátu 6A městského soudu vyhodnotil jako námitku zmatečnosti řízení spočívající v tom, že ve věci rozhodovali soudci, kteří měli být pro svůj poměr ke stěžovateli z rozhodování vyloučeni.

[15] Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil. Stěžovatelka podjatost soudců spatřuje ve výsledku jejich rozhodovací činnosti a postupu v jiných jejích věcech. Zákon však výslovně stanoví, že *[d]ůvodem pro vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech* (srov. § 8 odst. 1, věta poslední, s. ř. s.). Rozhodovací činnost, respektive právní názory soudců na určitou otázku, nemohou samy o sobě zakládat důvod k jejich podjatosti. Pokud stěžovatelka namítá, že ji soudci rozhodujícího senátu šikanují a šíří o ní pomluvy, je nutno konstatovat, že tato tvrzení jsou pouze obecná. Dle § 8 odst. 5 s. ř. s. totiž musí být námitka podjatosti zdůvodněna a musí v ní být uvedeny konkrétní skutečnosti, které podjatost soudce zakládají. Tvrzení stěžovatelky tyto skutečnosti neobsahují, jsou pouze obecné povahy a neumožňují soudu se takto vznesenou námitkou věcně zabývat. Namítanou podjatost soudců proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovanému žádné náklady řízení nevníkly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu